

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Ing. T. Z.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Prokopem Benešem
sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4 – Krč

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. 061393/2020/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. 061393/2020/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo na základě jeho odvolání zčásti změněno rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 1. 2020,

č. j. 2048/DSA/20/IRSE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), za který byl žalobci podle § 35 písm. a) a § 45 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen zákon o odpovědnosti za přestupky) uložen správní trest napomenutí a dále mu byla žalobci uložena paušální náhrada nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zčásti změnil výrok o vině, a to tak, žalobce se uvedeného přestupku dopustil tím, že dne 7. 3. 2019 v dopoledních hodinách v Mělníku nejprve na křižovatce ulic Jezdecká a Sportovní a následně podruhé po cca 120 metrech na křižovatce ulic Veslařská a Jezdecká zastavil své vozidlo před vozidlo své manželky J. Z. (dále jen „poškozená“) a po druhém zastavení si lehl na kapotu motorového vozidla poškozené tak, aby poškozená nemohla pokračovat dále v jízdě, čímž se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Z hlediska právní kvalifikace i skutkových zjištění žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Jak plyne z obsahu napadeného i prvostupňového rozhodnutí, oba správní orgány neuznaly klíčový argument žalobce, že incident byl zapříčiněn předchozím jednáním poškozené, která žalobci odpírala styk s jeho nezletilou dcerou J. Z. (dále jen „nezletilá“ nebo též „dcera“), neboť dospěly k závěru, že předávání dcery si nelze vynucovat tímto způsobem a jedná se o jednání překračující rámec pouhé nevhodnosti, které naplňuje znaky narušení občanského soužití. Žalobcem namítané předchozí spory s poškozenou ohledně předávání dcery však správní orgány vyhodnotily jako polehčující okolnost, kterou vzaly v potaz zejména při výměře uloženého správního trestu, a proto žalobci uložily pouze napomenutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně namítá, že jednání, za které jej správní orgány uznaly vinným, naplňovalo znaky krajní nouze, a navíc mu ani dostatečně neprokázaly úmyslnou formu zavinění. Zdůrazňuje, že to byla především poškozená, která mu bránila ve styku s dcerou, odmítala s ním komunikovat a informovat ho o pobytu dcery. Žalobce proto považuje za zavádějící argument správních orgánů, že měl vědět, kde se jeho dcera nachází. V průběhu správního řízení totiž předkládal celou řadu důkazů, které nasvědčovaly tomu, že poškozená mu bránila v komunikaci s dcerou, zejména e-mailovou komunikaci a záznam o podání vysvětlení ze dne 7. 3. 2019, avšak správní orgány toto ignorovaly. V této souvislosti žalobce poukazuje na obecné povinnosti správních orgánů zjišťovat všechny rozhodné skutečnosti, odkazuje na § 3, § 50 odst. 3 a § 51 odst. 3 správního řádu, z nichž dovozuje, správní orgán musí navržené důkazy provést nebo může některé z nich zamítnout, ale musí vysvětlit proč, jinak se jedná o opomenuté důkazy, které činí rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným. V návaznosti na to žalobce připojil obsáhlý popis skutečností týkající se špatné komunikace s poškozenou, se kterou v inkriminovaném období vedl u Okresního soudu v Teplicích (dále též „opatrovnický soud“) spor ohledně úpravy poměrů k nezletilé dceři na dobu před a po rozvodu, přitom dlouho ani nevěděl, kde poškozená s dcerou bydlí, a teprve až v souvislosti s jednáním u opatrovnického soudu se dozvěděl adresu bydliště a školky, kterou měla nezletilá (na základě rozhodnutí poškozené) navštěvovat. Informace o tom, kde nezletilá bydlí a kam chodí do školky, však sama o sobě žalobci neposkytovala možnost kdykoliv nezletilou převzít v bydlišti poškozené, jak se domnívaly správní orgány. Poškozená přitom nezletilou do školky

v určitých dnech nedávala (k tomu žalobce připojil rozpis konkrétních dnů), o čem ho ale nevyrozumívala, případně vyrozumívala nedostatečně, a v důsledku tohoto žalobce neměl dostatek informací o tom, kdy si mohl dceru ze školy vyzvedávat. Nedávání nezletilé do školky sice bylo zdůvodňováno její nemocí, avšak ze strany poškozené šlo často o zástupný důvod, jak žalobci znemožnit styk s dcerou, čemuž nasvědčují i závěry předběžného opatření opatrovnického soudu ze dne 3. 10. 2018, o němž si poškozená mylně myslela, že je neplatné. Právě při vědomí předchozího jednání poškozené, která opakovaně protiprávně bránila žalobci kontaktu s dcerou, považuje žalobce za absurdní až urážlivou argumentaci správních orgánů, že měl možnost vyzvednout si nezletilou ve školce. Právě kvůli jednání poškozené odpírající kontakt s dcerou se žalobce ocitl v zoufalé situaci, a proto nemůže souhlasit s tím, že jeho jednání nebylo hodnoceno jako jednání v krajní nouzi.

3. Žalobce rovněž namítá opomenutí řady důkazů. Správní orgány bez jakéhokoli vysvětlení neprovedly důkaz listinou „Modlitba za J.“, kterou poškozená přikládala ke svému vyjádření ze dne 27. 5. 2019 a v němž je líčena žalobcova zoufalá situace z jejího jednání. Žalovaný pak neopatřil důkaz docházkou nezletilé v mateřské školce v Mělníku v období od 1. 3. 2019 do 7. 3. 2019 ve vztahu k nemožnosti žalobce si dceru ve školce vyzvednout, ačkoliv žalobce v odvolání tento důkaz výslovně navrhoval. Žalovaný rovněž neprovedl důkaz záznamem o podání vysvětlení ze dne 7. 3. 2019, který žalobce rovněž přikládal ke svému odvolání a jímž se snažil prokázat své tvrzení, že mu poškozená bezdůvodně bránila ve styku s jeho dcerou.
4. Žalobce dále namítá chybné vymezení skutku ve výroku napadeného rozhodnutí, jímž byl změněn původní výrok prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce se daný skutek odehrál nejen jinak, ale také jinde. Žalovaný totiž vychází z toho, že žalobce měl poškozenou nejprve zablokovat na křižovatce ulic Jezdecká a Studentská, a podruhé ji měl zablokovat na křižovatce ulic Veslařská a Jezdecká, kde mělo k údajnému zablokování dojít tím, že si měl žalobce lehnout na kapotu vozidla poškození. Dle žalobce však v prvním případě incident proběhl na křižovatce ulic Sportovní a Jezdecká. Ve druhém případě dle žalobce poškozená odjela zpět do ulice Veslařská, kde zaparkovala u chodníku, zatímco on zastavil v ulici Jezdecké, načež k jeho nabrání na kapotu poškozené došlo v ulici Veslařská a ukončení jízdy v ulici Jezdecká. Žalovaný tedy místo incidentu přesunul bez nových důkazů a v rozporu s výpověďmi žalobce i poškozené, aniž by popisu místa události věnoval dostatek pozornosti. Žalovaný při nové lokalizaci místa zřejmě vycházel ze zvukového záznamu, na němž je zachycen žalobcův emotivní telefonát Policii ČR, aniž by bral zřetel na záznam o podání vysvětlení ze dne 7. 3. 2019 či na protokol o ústním jednání ze dne 7. 5. 2019. Žalobce dále zásadně nesouhlasí s tím, že by poškozenou jakkoli „blokoval“ a bránil v jízdě jejího vozidla. V prvním případě totiž žalobce zastavil jen několik metrů před vozidlem poškozené, k čemuž poukazuje na zvukový záznam, na němž je v čase 02:05 je zachyceno, že žalobce po telefonátu policii běžel od auta poškozené ke svému autu a lze napočítat 11 kroků, z čehož lze dovodit, že vzdálenost mezi vozidly byla 10 metrů, a při takové vzdálenosti se nemohlo jednat o žádné zablokování. Ve druhém případě jeho vozidlo stálo dokonce v jiné ulici (Jezdecké), zatímco vozidlo poškozené v okamžiku jeho příjezdu stálo již v ulici Veslařská. Správní orgán I. stupně se navíc nesprávně domníval, že k zablokování došlo v jednosměrné ulici, poškozená však v obou případech z místa, na kterém stála, odjela. Zde opět žalobce poukazuje na zvukový záznam, z něhož je patrné, že od konce jeho telefonátu s Policií ČR až do

okamžiku usednutí do jeho vozidla uběhlo 25 vteřin, což poškozené umožňovalo odjet kamkoliv, sama si však vybrala, že zaparkuje u chodníku v ulici Veslařská, zatímco žalobce po uplynutí 25 vteřin zaparkoval v ulici Jezdecká a došlu k jejímu autu. Ani v jednom případě tedy nemohl poškozenou „blokovat“ v jízdě.

5. Žalobce rovněž brojí proti závěru správních orgánů, že by si na kapotu vozidla poškozené „lehl“, neboť ve skutečnosti byl poškozenou sražen. Uvádí, že když se proti němu poškozená malou rychlostí rozjela, stál v tu chvíli ve směru jeho jízdy otočený bokem, a když spatřil, že se vozidlo poškozené jede, byť malou rychlostí, nestihl již uskočit a byl sražen na kapotu – bez poškození kapoty, bez zvuku a bez způsobení hematomu. Telefon, na který byl pořízen zvukový záznam, měl žalobce uschován v levé zadní kapse kalhot, a protože byl žalobce oblečen do prošívané zimní bundy, nebyl zvuk jeho sražení na kapotu zaznamenán. Bez důkazu v podobě fotografií nebo videozáznamu ho proto správní orgány nemohou vinit z toho, že „si lehl“ na kapotu vozidla poškozené. Závěr správních orgánů ohledně „lehnutí si“ žalobce na kapotu vozidla poškozené se tedy neopírá o žádný důkaz a nemá oporu ve spise, je konstruován pouze na základě domněnek. Vinu však nelze založit na domněnkách, ale je třeba ji nadevší pochybnost prokázat. Žalovaný přitom neuvěřil ani tvrzení žalobce, že ho poškozená svým vozidlem srazila, avšak ani tvrzení poškozené, že jí žalobce na kapotu „skočil“, ale vytvořil si závěr zcela vlastní. Byl-li dán rozpor mezi tvrzeními, pak měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Žalobce současně poukazuje na zvukový záznam, v němž slovy „zastav!, zastav!“ jednoznačně projevoval svůj nesouhlas s jízdou na kapotě, zatímco poškozená na něj křičela „slez z toho auta!“. Jestliže ho poškozená vyzývala, aby slezl z kapoty auta, pak lze obvyčejným lidským rozumem chápat jeho volání „nikdy se ho nepustím!“, neboť se bál o své zdraví, poškozená však přesto v jízdě pokračovala a ohrožovala ho na zdraví a na životě. K jednání poškození při incidentu žalobce doplňuje, že poškozená jej musela vidět stát ve směru jízdy jejího vozidla, ale přesto se proti němu rozjela, tedy v přímém úmyslu jej chtěla srazit a také srazila.
6. Žalobce dále správním orgánům vytýká, že se dostatečně nezabývaly věrohodností výpovědi poškozené. Ta totiž ve své výpovědi ze dne 7. 5. 2019 s odstupem asi dvou měsíců po události uváděla, že žalobce „bouchal do auta a křičel, že mi dá do držky“, správní orgán I. stupně pak ponechal v odůvodnění pouze „bouchal do okének jejího vozidla“. Ze zvukového záznamu je přitom prokazatelné, že žalobce nic takového nekřičel, stejně jako to, že nebouchal do auta nebo do okének vozidla. Správní orgán I. stupně sice tato lživá tvrzení poškozené vypustil, ale nijak kriticky je nehodnotil a dokonce poškozené uvěřil, že žalobce skočil na kapotu jejího vozidla a bránil jí v odjezdu. Tento závěr si navíc správní orgán později vyvrátil tím, že kdyby žalobce skočil na kapotu, došlo by k jejímu poškození a byla by slyšet rána, načež učinil vlastní úvahu, že žalobce na jedoucí vozidlo potichu nalehl tak, aby poškozená nemohla odjet. Tato interpretace je však v rozporu s tvrzeními účastníků, ale také s dalšími okolnostmi případu. Nevěřil-li správní orgán I. stupně tvrzení poškozené, že jí žalobce bouchal do auta a křičel, že jí „dá do držky“, pak nelze uvěřit ani jejímu tvrzení, že skočil na kapotu jejího vozidla.
7. Tvrzení poškozené o tom, že žalobce měl „běhat kolem auta, bouchat do něj nebo křičet, že poškozené rozbije hubu“, jsou dle žalobce křivá obvinění. Proto žalobce přinejmenším od 21. 1. 2020 požadoval, aby správní orgány zahájily proti poškozené řízení

o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o některých přestupcích, kterého se měla poškozená dopustit tím, že ve správním řízení učinila krivou výpověď, kterou ho měla poškodit. Nezahájení přestupkového řízení vůči poškozené žalobce správním orgánům rovněž vyčítá.

8. Žalobce dále vytýká správním orgánům, že se nezabývaly nepravdivým tvrzením poškozené, že nejdříve fotila a potom jela. Poukazuje přitom na mapku celé situace s explicitním uvedením místa, kde poškozená fotila, k čemuž přestupková komise poznamenala „*Foto kapota je v Jezdecké směrem k Plockům*“. Poškozená však tvrdí, že fotila ve Veslařské. Porovnáním fotografií poškozené a žalobcem doložených snímků z googlemaps lze dospět k závěru, že správní orgán I. stupně neporovnával fotografie pořízené poškozenou s okolím a její polohu v momentě, kdy na tachometru byla rychlost 0 km/h. Poškozená tedy pořídila fotografie na jiném místě, než uvedla, a proto nemůže být správný závěr správních orgánů, že poškozená nejdříve fotila a potom jela.
9. Žalobce dále namítá, že správní orgány nevypořádaly jeho návrh na důkaz rekonstrukcí, která by prokázala, zda by hematom, poškození kapoty nebo zvuk dopadu doprovázely jeho sražení na kapotu auta jedoucího proti němu malou rychlostí z bezprostřední blízkosti. Stejně tak by správní orgány mohly posoudit míru zděšení v očích figuranta a porovnat ji se zděšením v očích žalobce (zachyceného na fotografii), který proti své vůli jede na kapotě vozidla a má obavy o své zdraví. Bez provedení rekonstrukce jsou závěry správních orgánů o vině opět pouze domněnkami.
10. S ohledem na uvedené žalobce navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí, a současně navrhuje, aby samostatným výrokem bylo s odkazem na § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bylo správnímu orgánu I. stupně uloženo zahájit proti poškození řízení o přestupku proti občanskému soužití, kterého se měla dopustit tím, že žalobce nepravdivě obvinila z přestupku, neboť v průběhu správního řízení vypovídala nepravdu, když uváděla, že vůči ní žalobce během inkriminované události dne 7. 3. 2019 choval agresivně a že ztropil velkou scénu.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě primárně odkazuje na nosné závěry napadeného rozhodnutí. Jednání žalobce nenaplňuje znaky krajní nouze, neboť k ochraně svých práv vůči nezletilé dceři žalobce mohl a měl využít orgán sociálně-právní ochrany dětí („OSPOD“) nebo soud, a nikoliv násilně bránit v jízdě poškozené s dítětem. Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkami ohledně nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku, odkázal především na výpovědi žalobce a poškozené a na obsah zvukového záznamu, a dále na konkrétní odstavce napadeného a prvostupňového rozhodnutí popisující způsob lokalizace místa spáchání. Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou opomenutých důkazů. V žalobě uváděný důkaz docházkou nezletilé v mateřské škole v Mělníku nebyly žalobcem v průběhu správního řízení navrhován, navíc docházka nezletilé se spácháním přestupku nijak nesouvisí. Důkazy e-mailovými komunikacemi v řízení před správním orgánem I. stupně provedeny byly. Pokud jde o důkaz rekonstrukcí, k tomu lze v odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí nalézt pod bodem 38 pouhé konstatování, které však nelze považovat za návrh důkazu, přičemž v předchozím řízení žalobce tento důkaz nenavrhoval. Z uvedených důvodů

žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a současně žádá přiznání paušální náhrady nákladů řízení.

IV. Skutková zjištění

12. Žalobce a poškozená jsou rozvádějící se manželé, kteří v současné době vedou spor o úpravu poměrů k jejich nezletilé dceři Julii (ročník 2015) na dobu po rozvodu manželství, přičemž jádrem sporu je zejména nastavení režimu péče o nezletilou, kdy žalobce (otec) navrhuje svěřené nezletilé do střídavé péče obou rodičů, zatímco poškozená (matka) navrhuje svěřené nezletilé do její výlučné péče, úpravu styku mezi žalobcem a nezletilou a určení výživného žalobci. Řízení probíhá u Okresního soudu v Teplicích (opatrovnického soudu) pod sp. zn. 16 Nc 1039/2018, poslední jednání ve věci proběhlo dne 25. 1. 2021, řízení dosud (tj. ke dni vyhlášení tohoto rozsudku) nebylo pravomocně ukončeno a poměry nezletilé jsou zatím upravovány v režimu předběžných opatření. Uvedené skutečnosti soud zjistil na základě sdělení opatrovnického soudu ve spojení s údaji na www.justice.cz
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
14. Dne 7. 3. 2019 poškozená oznámila na policii, že žalobce měl blokovat jízdu jejího vozidla tím, že svým vozidlem a následně vlastním tělem bránil poškozené v odjezdu jejím vozidle a domáhat se vydání nezletilé dcery. Dle sdělení poškozené při podání vysvětlení se měl žalobce chovat agresivně, bouchat na okénka vozidla poškozené a křičet, že chce vydat nezletilou, která v tu dobu s poškozenou cestovala v jejím vozidle. Jak poškozená dále vypověděla, po zavolání linky 156 se pokusila z místa odjet, ale žalobce se postavil naproti čelní kapotě vozidla, na kterou si lehl a vlastním tělem jí bránil pokračovat v jízdě, kdy se držel stěračů, během čehož ho poškozená vyfotila na mobilní telefon. Fotografie z mobilního telefonu poškozené – zachycující žalobce těsně před čelním sklem vozidla a držícího se předních stěračů -- byly založeny jako spisová fotodokumentace. Policejní orgán následně postoupil věc správnímu orgánu I. stupně v rámci oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití.
15. Správní orgán I. stupně následně vyzval poškozenou, zda jakožto osoba přímo postižená spácháním přestupku uděluje souhlas se zahájením řízení, který poškozená dne 28. 3. 2019 udělila. V návaznosti na to správní orgán I. zahájil vůči žalobci řízení proti občanskému soužití. Na oznámení o zahájení řízení reagoval žalobce vyjádřením ze dne 1. 5. 2019, v němž vylíčil neshody s poškozenou ohledně výchovy jejich dcery, kdy vyslovil přesvědčení, že poškozená mu záměrně odpírá styk s dcerou a současně mu odpírá sdělovat informace o zdravotním stavu dcery a žalobce tyto informace získává jen nepřímo od pracovníků mateřské školy v Mělníku. Žalobce v tomto vyjádření rovněž rozporoval skutkový průběh událostí tak, že vylíčila poškozená před policejním orgánem, naopak zdůrazňoval, že nezletilá v autě plakala a volala „já chci tátu“, on sám se snažil dovolat na policii a poté na OSPOD a když s mobilem v ruce přešel před auto poškozené, tak se proti němu rozjela, srazila ho na kapotu a jela s ním asi 50 metrů z ulice Veslařská do ulice Studentská, a pak až zastavila, tak žalobce běžel ke svému autu. V dalších částech svého vyjádření se ohrazoval proti tvrzením poškozené o jeho agresivním chování, která označil za lživá, a dále obšírně popisoval obstrukční jednání poškozené při styku s jeho dcerou, neboť nedávala dceru do školky kvůli údajné nemoci, aby zabránila jejímu styku s žalobcem a nerespektovala

opatrovnickým soudem nařízené předběžné opatření. K tomu připojil výzvu Okresního soudu v Teplicích ze dne 26. 11. 2018, č. j. 16 Nc 1039/2018-121, z jejíhož obsahu vyplývá, že zmiňovaný soud poškozenou vyzývá k respektování předběžného opatření nařízeného usnesením téhož soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 16 Nc 1039/2018-67, jímž byla dočasně upravena střídavá péče s frekvencí střídání jeden týden, přičemž poškozené je vytýkáno, že ve stanovených termínech odmítala žalobci dceru předat.

16. Dne 7. 5. 2019 proběhlo před správním orgánem I. stupně ústní jednání. Při němž byl proveden důkaz e-mailovou komunikací mezi žalobcem a poškozenou z období května 2015 až prosince 2018, z jejíhož obsahu je velmi zřetelné, že mezi žalobcem a poškozenou již dlouho trvají osobní rozpory, které započaly ještě v době jejich společného soužití a nyní se projevují setrvalým sporem o úpravu péče o jejich nezletilou dceru. Při jednání byli žalobce i poškozená vyslechnuti:

- Žalobce vypověděl, že to byla poškozená, kdo se dopustil společensky nebezpečného jednání, neboť do něj nejela autem a vezla ho na kapotě asi 50 metrů, současně popřel, že by poškozené jakkoli blokoval odjezd a že by jí nalehl na kapotu auta, rovněž popřel, že by na ni měl křičet a chovat se agresivně. Současně vypověděl, že nejde o první případ, kdy jej poškozená obvinila, vše souvisí s jejich sporem o výchovu nezletilé.
- Poškozená vypověděla, že žalobce opustila v srpnu 2018 kvůli domácímu násilí, od té doby mají spor ohledně výchovy dcery, kdy každý má jinou představu, přičemž poměry byly upraveny předběžným opatřením Okresního soudu v Teplicích, které však pozbylo platnosti, což potvrdil i Krajský soud v Ústí nad Labem, proto poškozená v listopadu 2018 vycházela z toho, že předběžné opatření není potřeba respektovat. V této složité situaci na ni žalobce opakovaně volal policii, aby se domohl vydání dcery. Dále se obsáhle vyjadřovala k incidentu z prosince 2018 (který však není předmětem posuzované věci – pozn. soudu). K události ze dne 7. 3. 2019 poškozená vypověděla, že ji žalobce předjel v ulici Jezdecká a zablokoval ji na křižovatce ulice Jezdecká – Sportovní, vystoupil z auta a křičel na poškozenou, ať mu okamžitě vydá dceru a že volá policii. Poškozená doufala, že se žalobce uklidní, a když se tak nestalo, zacouvala zpátky a žalobce ji opět zablokoval na křižovatce Veslařská – Jezdecká, opět začal obíhat auto a křičet na celou ulici, ať mu poškozená vydá dceru, bouchal do auta a křičel, že dá poškozené do držky. To již poškozená nevěděla, co dělat, a tak sama zavolala policii, poté se jí podařilo žalobce objet a vyjela směrem k hospodě U Plocků, v tu chvíli jí žalobce skočil na kapotu auta a bránil v odjezdu. Tehdy vzala telefon a žalobce vyfotila, pořídila několik fotografií a popojížděla malou rychlostí, aby mu neublížila. Po chvíli to žalobce vzdal a poškozená jela věc oznámit na policii. Dále poškozená znovu vypovídala o okolnostech týkajících se sporu o výchovu dcery, kdy vyslovila přesvědčení, že se žalobci snažila učinit vstřícný návrh na vyzvednutí dcery, ale žalobce toto nepřijal a naopak podal nový návrh na předběžné opatření, což poškozená dne 5. 3. 2019 učinila také, přičemž ještě dne 7. 3. 2019 v odpoledních hodinách jim bylo doručeno nové předběžné opatření, které znovu nařídilo střídavou péči, ale tak, že od 4. 3. do 10. 3. 2019 měla být dcera v péči poškozené, proto nelze pochopit, proč si žalobce vynucoval její vydání.

17. Podáním ze dne 27. 5. 2019 žalobce sdělil, jaký byl režim předběžného opatření ze dne 3. 10. 2018 a že platilo až do 27. 2. 2019, avšak poškozená jej opakovaně porušovala, a když od data 27. 9. 2019 měla být péče upravena dohodou rodičů, avšak poškozená tohoto nebyla schopna, odmítala dávat dceru do předškolního zařízení a nezvedala mu telefon. K samotnému incidentu ze dne 7. 3. 2019 žalobce uvedl, že poškozená lživě vypovídala, že na ni křičel a že se choval agresivně, poukázal přitom na zvukový záznam, který si během incidentu pořídil. Dále poukázal na část výpovědi poškozené, ve které vypovídala k okolnostem pořizování fotografií, a z této části žalobce dovozuje, že poškozená nejdříve fotografovala a až potom jela. Navíc z fotografií pořízených poškozenou je zřejmé, že jsou pořízeny z několika posledních metrů jízdy z ulice Jezdecká, ačkoliv poškozená ho na kapotu svého auta srazila v ulici Veslařská, vezla ho a zároveň pořizovala záznam po celou dobu jízdy a až po 50 metrech zastavila v ulici Jezdecká. Žalobce dále vyloučil, že by bylo možné „skočit na kapotu jedoucího auta“, jak vypovídala poškozená. V další části podání se žalobce obsáhle vyjádřil k osobním sporům s poškozenou a vyslovil názor, že důvody počínání poškozené by vyžadovaly posudek odborníka z oblasti psychiatrie, jak ostatně navrhoval u opatrovnického soudu v řízení o péči o nezletilou.
18. Dne 27. 5. 2019 učinila podání rovněž poškozená, ve kterém obsáhle poukázala na rozpory ve výpovědi žalobce a striktně vyloučila, že by do něj úmyslně najížděla a nabírala ho na kapotu svého vozidla. Dále se podrobně vyjádřila k průběhu řízení o péči o nezletilou u opatrovnického soudu a k okolnostem vydání předběžného opatření a pozbytí jeho platnosti. Rovněž velmi obsáhle vylíčila okolnosti, z nichž dovozuje neochotu žalobce komunikovat a jeho manipulativní jednání. K doložení uvedeného připojila obsah e-mailové komunikace mezi ní a žalobce z období února až března 2019. Upozornila též na žalobcův e-mail ze dne 7. 3. 2019 s předmětem „Modlitba za J.“, který žalobce zaslal pěti kamarádkám poškozené a který dokládá jeho manipulativní povahu.
19. Na vyjádření poškozené specifikované v předchozím odstavci žalobce reagoval dalším podáním, v němž tvrzení poškozené označil za lživá a naopak zdůrazňoval obstrukce na straně žalobkyně při předávání dcery. K podání současně připojil CD se zvukovým záznamem, který pořídil během incidentu dne 7. 3. 2019 a z něhož jednoznačně vyplývá, že se vůči poškozené nechoval nijak agresivně, a dále připojil výpis svých telefonních hovorů dokazující jeho telefonát na linku 158.
20. Dalším samostatným podáním žalobce předložil usnesení přestupkové komise při Statutárním městě Teplice ze dne 31. 5. 2019, č. j. MgMt-SČ 091970/PR/3150/2018/Ur, jímž bylo zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití, které bylo vůči žalobci vedeno na základě oznámení poškozené a kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 8. 2018 měl ve společné domácnosti napadnout poškozenou tím způsobem, že s ní měl házet po posteli, tahat ji za vlasy a zasednout ji. Důvodem pro zastavení řízení bylo, že se nepodařilo prokázat spáchání skutku, neboť vyhodnotil jednak nevěrohodnou výpověď poškozené, která při prvotním oznámení na policii uváděla výrazně menší intenzitu fyzického napadení než později při výpovědi při přestupkovém řízení, kdy naopak popis intenzity gradoval. Výpověď žalobkyně navíc nekorespondovala se svědeckou výpovědí sousedky B., která v inkriminovanou dobu slyšela hlasy vycházející z bytu žalobce a poškozené a popisovala je tak, že „[m]už hovořil klidným hlasem, žena hovořila rozrušenou fistulí,

muž ji jakoby konejším a uklidňoval. Poté žena 2x zvolala pomoc, pomoc. Potom bylo slyšet nějaké dupání, jakoby do sebe nahoře trochu strkali. Poté slyšela, jakoby žena výslovně brožila, že vyskočí z okna, ale tímto si není jistá...

21. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 15. 7. 2019, č. j. 45333/DSA/19/IRSE uznal žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 7. 3. 2019 v dopoledních hodinách v ulici Veslařská a Jezdecká, Mělník, se vůči jinému úmyslně dopustil jiného hrubého jednání tím, že poškozené 2x za sebou bránil v jízdě jejího vozidla tak, že před ní zastavil své vozidlo a donutil ji tím zastavit, její vozidlo obíhal, bouchal do okének jejího vozidla a poté si lehl na přední kapotu jejího vozidla a držel se stěračů tak, aby nemohla z místa odjet. Za tento přestupek žalobci uložil napomenutí a paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně však na základě odvolání žalobce bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. 134043/2019/KUSK, neboť dospěl k závěru, že nebylo spolehlivě prokázáno, že by žalobce bouchal do okének vozidla, přičemž z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, jak k takovému závěru dospěl.
22. Po vrácení věci k dalšímu řízení správní orgán I. stupně ve věci opětovně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím. Znovu uznal žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, výrok o vině byl ovšem oproti předchozímu rozhodnutí upraven tak, že žalobce se přestupkového jednání dopustil tím, že dne 7. 3. 2019 v dopoledních hodinách v Mělníku nejprve na křižovatce ulic Jezdecká a Sportovní a následně podruhé po cca 120 metrech na křižovatce ulic Veslařská a Jezdecká zastavil své vozidlo před vozidlo poškozené, tak aby nemohla pokračovat v jízdě, čímž se úmyslně vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Správní orgán I. stupně vyšel z výpovědí žalobce a poškozené, které konfrontoval s obsahem zvukového záznamu. Shledal, že pokud by žalobce skutečně neměl v úmyslu poškozenou blokovat v odjezdu, tak proč ji nenechal odjet a znovu se za ní rozjel a své auto postavil tak, aby auto poškozené zastavil. Pokud by ho poškozená skutečně „nabrala“ na kapotu, pak by dle správního orgánu I. stupně normálně uvažující člověk se snažil z kapoty auta dostat a křičel by strachem, avšak z nahrávky je slyšet, jak žalobce říká „*ty jsi...ty jsi šílená!*“ a „*zastav...zastav*“, a v pozadí „*slez z toho auta!*“, načež žalobce říká „*nikdy se ho nepustím, nikdy, přijedou policajti, ty neodjedeš J.*“. Z fotografií pořízených poškozenou je navíc vidět, že ručička tachometru je na nule, na volantu nejsou ruce poškozené a objekty za v pozadí se nehýbou. Z toho správní orgán I. stupně usoudil, že nelze považovat za věrohodné, že by poškozená do žalobce najela s úmyslem mu ublížit. Správní orgán I. stupně nicméně přihlédl k tomu, že žalobce řeší složitou situaci v souvislosti s rozvodovým řízením s poškozenou, vzal též jako polehčující okolnost, že žalobce jednal v rozrušení kvůli své dceři, navzdory tomu však předávání dítěte nelze řešit způsobem, jakým činil žalobce. Proto správní orgán shledal za adekvátní správní trest napomenutí.
23. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž primárně zdůrazňoval vinu poškozené, neboť byl přesvědčen, že do něj najela, a současně popíral, že by se vůči ní choval agresivně. Opětovně přitom zdůrazňoval problémy v komunikaci s poškozenou ohledně výchovy dcery a obstrukce z její strany. Přesně v opačném duchu se k odvolání vyjadřovala poškozená. O odvolání rozhodl žalovaný

napadeným rozhodnutím, jímž změnil výrok prvostupňového rozhodnutí způsobem popsáním v úvodu výše (viz bod 1 tohoto rozsudku).

24. Soud při jednání dne 11. 2. 2021 doplnil dokazování přehráním žalobcem pořízeného zvukového záznamu z doby inkriminované události. Jedná se o zhruba osmiminutový záznam. V úvodu záznamu je možno slyšet ruch ulice a troubení, v čase 00:16 se ozve hlas žalobce, který říká: „*Předej mi J.. Protože ji držíš bez právního důvodu. Předej mi J..*“. V čase 00:41 žalobce říká „*Volám 158, volám já!*“, asi po půl minutě žalobce sděluje: „*Dobrý den, já tady mám konflikt s manželkou ohledně předání dcery, je to roh Jezdecká, manželka ji odváží, už dva týdny jí drží na neznámém místě, nekomunikuje, nesděljuje informace o místě pobytu, takže jsem konečně našel, kde jde, a sedí v autě – sedí v autě s mojí manželkou – a chce ji odvézt na další neznámé místo, můžete prosím přijet?*“, v čase 01:46 žalobce dále sděluje „*ano, je v tom rozsudek. Je to roh jezdecká--- odjíždí! Odjíždí! Odjíždí! No, odjíždí zase! Vždyť vám to říkám, roh Jezdecká Studentská....*“, načež lze na záznamu slyšet dusot rychlých kroků. V čase 02:12 žalobce sděluje „*Jo, pardon, jsme v Mělník-, roh Jezdecká – Studentská*“. V pozadí je dále slyšet pouze pípání oddechování, v čase 02:32 žalobce sděluje „*tam už jsem byl několikrát, ano. Ano, pokaždé je to – mám zadokumentované. Víím, no.*“ Dále pak žalobce opakuje odpověď „*ano*“ a že rozumí a loučí se. V dalších částech záznamu je opět slyšet z pozadí pípání a oddechování, až teprve v čase 04:02 žalobce promluví konejšivým hlasem: „*Ahoorej...!*“, a dále ve 04:13 žalobce sděluje již běžným hlasem „*Z., dobrý den. Můžu mluvit s paní CH.? Není... A prosím vás, můžete mít dát nějaký kontakt na OSPOD v Mělníku? Ne, nevíte ho...já myslel, jestli třeba spolupracujete. Dobře, děkuju. Nashledanou.*“ V čase 04:41 žalobce opět hovoří konejšivým hlasem: „*J., kam ty jedeš? Kam ty zase jedeš? Proč tě maminka nedá tátovi? Proč tě maminka nedá tátovi? J., proč tě maminka nedá tátovi? Tátu chceš, vid? No! Já tě chci taky, J.! Já tě chci taky!*“ Dále v čase 05:14 lze kromě oddechování zaslechnout kroky, klapot a šustění, v čase 05:23 lze v pozadí zaslechnout zvuk startovaného motoru, načež v čase 05:30 žalobce začne křičet „*ty jsi šílená! ty jsi šílená!*“, poté se v čase 05:35 z pozadí ozývá tlumený hlas „*slez z toho auta*“, následně žalobce v čase 05:37 rozzlobeně odpovídá „*zastav! zastav!*“, poté se v čase 05:42 z pozadí opět ozve tlumený hlas „*slez z toho auta*“, načež žalobce v čase 05:45 rozzlobeně odpovídá „*nikdy se ho nepustím, nikdy! Přijedou policajti. Ty neodjedeš, J.! J. jasně křičí 'já chci tátu'! Jasně křičí 'já chci tátu'! Mám to zaznamenaný!*“ Poté se v čase 06:15 ozve zvuk motoru startujícího auta. Poté jsou slyšet již jen zrychlené kroky žalobce, oddychování a hlasité pípání.
25. Soud dále při jednání dne 11. 2. 2021 doplnil dokazování rozhodnutími Okresního soudu v Teplicích a Krajského soudu v Ústí nad Labem, a dále přehráním žalobcem pořízeného zvukového záznamu z doby inkriminované události:
26. Z usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 3. 10. 2018, č. j. 16 Nc 1039/2018 – 67, vyplývá, že na návrh žalobce bylo nařízeno předběžné opatření, jímž opatrovnický soud uložil žalobci a poškozené strpět střídavou péči nezletilé s frekvencí střídání ob týden, kdy v lichém týdnu měla mít nezletilou v péči matka (poškozená) a v sudém týdnu ji měl mít v péči otec (žalobce), současně byly upraveny časy předávání nezletilé. Druhým výrokem tohoto usnesení byl zamítnut návrh poškozené na vydání předběžného opatření, jímž by nezletilá byla svěřena do její výhradní péče a jímž by žalobci bylo uloženo hradit výživné. Opatrovnický soud vyšel z úvahy, že pro nezletilou je důležitá stabilita prostředí a podíl výchovy obou rodičů, přičemž

- zohlednil, že nezletilá trávila u otce (žalobce) i jistou dobu po ukončení společného soužití žalobce s poškozenou.
27. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2019, č. j. 13 Co 27/2019 – 146, vyplývá, že bylo odmítnuto odvolání poškozené proti usnesení Okresního soudu v Teplicích specifikovaného v předchozím odstavci a současně byl potvrzen zamítavý výrok vztahující se k návrhu poškozené na nařízení předběžného opatření svěřujícího nezletilou do její výlučné péče. Dalším samostatným výrokem bylo potvrzeno Okresního soudu v Teplicích ze dne 8. 10. 2018, č. j. 16 Nc 1039/2018 – 71, kterým bylo zrušeno usnesení téhož soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 16 Nc 1039/2018 – 67 v rozsahu výroku I nařizujícího předběžné opatření ukládající povinnost strpět střídavou péči. Jak plyne z odůvodnění usnesení krajského soudu, ve věci došlo ke kuriózní procesní situaci, kdy usnesení prvostupňového soudu ze dne 3. 10. 2018 bylo napadeno odvoláním poškozené, avšak v průběhu odvolacího řízení vzal žalobce zpět svůj původní návrh na vydání předběžného opatření, neboť měl za to, že mezi rodiči došlo k dohodě, a proto prvostupňový soud své usnesení ze dne 3. 10. 2018 v rozsahu výroku I zrušil právě usnesením ze dne 8. 10. 2018, proti němuž posléze podal žalobce samostatné odvolání. Jak žalobce následně zdůrazňoval v průběhu jednání u zdejšího soudu (Krajského soudu v Praze), k této komplikované procesní situaci mělo dojít právě v důsledku jednání poškozené, která nejprve souhlasila s péčí o nezletilou v rámci rodičovské dohody, avšak jakmile vzal žalobce svůj návrh zpět, tak poškozená avizovanou dohodu respektovat přestala, což dle žalobce svědčí o celkové nedůvěryhodnosti poškozené.
28. Z usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 6. 3. 2019, č. j. 16 Nc 1039/2018 - 179, vyplývá, že zmiňovaný opatrovnícký soud na návrh žalobce nařídil znovu předběžné opatření, jímž žalobci a poškozené opět uložil strpět střídavou péči nezletilé s frekvencí střídání opět ob týden, pouze s prohozením sudých a lichých týdnů, tedy tak, že v sudém týdnu měla mít nezletilou v péči matka (poškozená) a v lichém týdnu ji měl mít v péči otec (žalobce), současně byly upraveny časy předávání nezletilé. Opatrovnický soud vyšel z úvahy, že i když jsou vztahy mezi rodiči (žalobcem a poškozenou) vyhrocené, tak přesto došlo k dílčímu respektování předešlého předběžného opatření a nezletilá byla fakticky alespoň nějaký čas v péči každého z rodičů, přitom ani jeden z nich neosvědčil, že by střídání pobytů způsobilo nezletilé nějaké závažné problémy, a proto je nutno trvat na zachování úzkých vazeb nezletilé ke každému z rodičů. Druhým výrokem tohoto usnesení bylo zastaveno řízení o dalším návrhu poškozené na vydání předběžného opatření, jímž by nezletilá byla svěřena do její výhradní péče a jímž by žalobci bylo uloženo hradit výživné, a to z důvodu překážky věci rozhodnuté.
29. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2019, č. j. 13 Co 168/2019 – 239, vyplývá, že předběžné opatření nařízené usnesením Okresního soudu v Teplicích zmiňované v předchozím odstavci bylo potvrzeno. V odůvodnění je konstatována zpráva OSPOD Teplice (opatrovníka nezletilé v uvedeném řízení), ze které vyplývá, že žalobce a poškozená od 27. 9. 2018 praktikují střídavou péči o nezletilou v týdenních intervalech, přičemž nezletilá navštěvuje dvě mateřské školy podle místa bydliště každého z rodičů. OSPOD Teplice rovněž doporučoval vypracování znaleckého posudku na oba rodiče z oblasti psychiatrie a pedopsychologie.

30. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2019, č. j. 15 A 209/2018 – 146, vyplývá, že na základě správní žaloby podané žalobcem proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „policejní orgán“), bylo určeno, že zásah policejního orgánu ze dne 6. 8. 2018 spočívající ve vykázaní policie ze společného obydlí (které tehdy vedl s poškozenou) na dobu 10 dnů, byl nezákonný. Dle Krajského soudu v Ústí nad Labem nebylo policejním orgánem dostatečně prokázáno, že by se žalobce vůči poškozené choval agresivně či dokonce opakovaně agresivně, neboť jednak sama poškozená vypověděla, že ji žalobce v minulosti nenapadl a že se opakovaně hádali kvůli hloupostem, přičemž stejné to bylo i tentokrát, což koresponduje i s výpověďmi sousedů.
31. Soud dále při jednání dne 11. 2. 2021 doplnil dokazování částí znaleckého posudku PhDr. Ilony Wölfelové, znalkyní z oboru psychologie ze dne 11. 6. 2020, zapsaném ve znaleckém deníku pod č. 1578 (kvůli absenci listinné podoby byla příslušná část nadiktována z notebooku žalobce), přičemž znalkyně v příslušné části konstatovala, že u poškozené je mírně zvýšené „lžiskóre“ a je u ní patrná snaha uvádět nepravdivé a mírně nadhodnocující informace o své osobě.

V. Posouzení soudem

32. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
33. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.“
34. V nyní posuzované věci je jádrem sporu otázka, zda jednání žalobce, k němuž došlo dne 7. 3. 2019, má charakter jiného hrubého jednání narušující občanské soužití ve smyslu shora citovaného ustanovení, anebo zda lze průběh incident přičítat předchozímu jednání poškozené, se kterou žalobce vede spor o úpravě poměrů k jejich nezletilé dceři. Právě toto je středobodem žaloby, byť je v ní vznášena i řada dalších námitek proti postupu správních orgánů.
35. Soud předně zdůrazňuje, že má určité pochopení pro frustraci žalobce z některých jednání poškozené, zejména pokud jde o dílčí obstrukce při předávání dcery. V této souvislosti nelze pominout jednak obsah usnesení opatrovnických soudů, které opakovaně vyhověly návrhům žalobce na nařízení předběžná opatření ukládajícího strpět rodičům dočasnou střídavou péči, a naopak nevyhovovaly návrhům poškozené na předběžná opatření ukládající svěření nezletilé do její výlučné péče. Pominout nelze rovněž výtku udělenou poškozené v rámci výzvy ze dne 26. 11. 2018, č. j. 16 Nc 1039/2018-121, za to, že dceru ve stanovených termínech odmítala žalobci předat. Přehlízet nelze též obsah výpovědí poškozené a některá její vyjádření v e-mailových komunikacích, v nichž několikrát naznačila, že když předběžné opatření neplatí, tak nevidí důvod, proč by žalobci dceru předávala (čímž nepřímou naznačuje, jakoby žalobce nerespektovala za rovnocenného rodiče). Dále nelze přehlízet, že poškozená proti žalobci v minulosti podala oznámení kvůli násilnému jednání, u kterých však byla nejméně dvakrát potvrzena jejich účelovost, a to jednak usnesením přestupkové

komise ze dne 31. 5. 2019 (jímž bylo kvůli nedostatku důkazů zastaveno přestupkové řízení vedené vůči žalobci na základě oznámení poškozené – viz bod 20 výše), jednak rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 9. 2019, č. j. 15 A 209/2018 – 146 (jímž byla vyslovena nezákonnost zásahu policejního orgánu při vykázání žalobce, iniciovaného rovněž na základě oznámení poškozené – viz bod 30 výše). Tendence přehánět při líčení prožitých událostí je u poškozené patrná i z obsahu její výpovědi učiněné dne 7. 5. 2019 před správním orgánem I. stupně dne, kdy poškozená mj. vypovídala, že během incidentu dne 7. 3. 2019 jí měl žalobce „bouchat do auta“ a přitom křičet, že jí „dá do držky“, avšak zvukový záznam (viz bod 24 výše) nic takového nezachycuje. Až potud lze mít pro žalobce a jeho zahořklost vůči poškozené určité pochopení.

36. Navzdory výše uvedenému však žalobce nepřestává být odpovědným za svá vlastní jednání a za vyhodnocování jejich dopadů. V tomto případě jde o zejména o vyhodnocení vhodnosti způsobu, jímž se žalobce snažil domoci styku s dcerou. Domáhat se vydání dcery na městské ulici a navíc v situaci, kdy dcera cestuje se svou matkou v autě, je způsob naprosto nevhodný. Skutečnost, že se rodiče nedokáží domluvit na úpravě styku ke svému nezletilému dítěti, neopravňuje k tomu, aby se styk zajistil způsobem, jaký v daném případě zvolil žalobce. I kdyby matka dítěte (poškozená) činila sebevětší obstrukce při realizaci styku dítěte s otcem (žalobcem), tak to otce neopravňuje k tomu, aby si styk s dítětem vynucoval tím, že se na veřejném prostranství pokusí zastavit auto matky a začne se domáhat vydání dítěte, které v tu chvíli s matkou v autě cestuje (totéž by pochopitelně platilo i obráceně – tedy kdyby nezletilé dítě cestovalo v autě s otcem a jeho vydání v průběhu cesty se domáhala matka). Jednání tohoto druhu správní orgány zcela správně vyhodnotily jako hrubé jednání narušující občanské soužití [§ 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 251/2016 Sb.]
37. Skutečnost, že se druhý rodič (zde poškozená) v minulosti dopouštěl obstrukčních jednání při předávání dítěte, může být považována leda za polehčující okolnost (což v tomto případě správní orgány zohlednily při ukládání trestu), ale nemůže naplňovat podmínky krajní nouze. Hlavní podmínkou jednání v krajní nouzi je totiž existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněného zákonem (§ 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). V nyní posuzovaném případě se však nějaké přímo hrozící nebezpečí jen těžko nalézá. Nezletilé žádné nebezpečí nehrozilo, neboť nebyla v autě s cizím člověkem, ale s vlastní matkou (s poškozenou), která má rodičovskou odpovědnost stejně jako otec (žalobce). Lze samozřejmě uvažovat o ohrožení zákonem chráněného zájmu otce na styk s dítětem (srov. § 888 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku), nicméně právě zde je třeba brát v úvahu další podmínky plynoucí z dikce § 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a sice že „[n]ejde o *krajní nouzi*, jestliže *toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil.*“ Jak bylo naznačeno již v předchozím odstavci, v nyní posuzované věci měl žalobce objektivně k dispozici i jiné možnosti, jak si zajistit styk s dcerou, než se dožadovat jejího vydání na městské ulici v průběhu cestování v autě s matkou (s poškozenou). Žalobce si jistě mohl k vyzvednutí dcery vybrat vhodnější místo, ať už jde bydlíště poškozené nebo o školku nezletilé. Zde neobstojí jeho argument o ukrývání dcery poškozenou na neznámém místě, neboť v e-mailu ze dne 4. 3. 2019 (jenž je součástí e-mailové komunikace doložené poškozenou v rámci podání ze dne 27. 5. 2019 – viz bod 18 výše) poškozená žalobci sděluje „*J. nedržím na neznámém*

místě, bydlíme v bytě Studentská v Mělníku, jak již půl roku víš“, což zcela koresponduje s obsahem zprávy OSPOD Teplice zmiňované v usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2019, č. j. 13 Co 168/2019 – 239, ze které vyplývá, že žalobce a poškozená od 27. 9. 2018 praktikují střídavou péči o nezletilou v týdenních intervalech, přičemž nezletilá navštěvuje dvě mateřské školy podle místa bydliště každého z rodičů (viz bod 29 výše). V kontextu uvedeného je argument o „držení dcery na neznámém místě“ zcela lichý a ze strany žalobce se nejedná o nic menší přehnané líčení událostí, než které on sám vytýká poškozené. Soud dále zcela souhlasí s žalovaným, že bránila-li poškozená žalobci styku s dcerou, pak měl žalobce využít zákonem předvídaný způsob, tedy opatrovnický soud, případně OSPOD. Žalobce přitom měl v době inkriminované události již podán návrh na vydání předběžného opatření, o němž opatrovnický soud musel rozhodnout do 7 dnů (srov. § 75c odst. 2 o. s. ř.), proto není zřejmé, proč na výsledek tohoto rozhodnutí minimálně nevyčkal. Okresní soud v Teplicích přitom o jeho návrhu rozhodl již den předtím (6. 3. 2019) a k doručení usnesení č. j. 16 Nc 1039/2018 – 179 zjevně došlo jen pár hodin po incidentu proběhlém dne 7. 3. 2019 (jak lze usuzovat ze zmínky poškozené při její výpovědi před správním orgánem I. stupně). Předběžné opatření nařízené zmiňovaným usnesením stanovilo střídavou péči v režimu liché týdny otec – sudé týdny matka, přičemž zrovna datum 7. 3. 2019 připadalo na sudý kalendářní týden, tedy paradoxně do doby, kdy i podle předběžného opatření měla mít nezletilou v péči poškozená, a nikoli žalobce. Je proto ironií, že žalobce na zvukovém záznamu poškozené vytýká, že drží dceru bez právního důvodu. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že i kdyby na nemožnost realizovat styk s nezletilou bylo nahlíženo jako na nebezpečí hrozící zájmu ochráněného zákonem (tj. zájmu rodiče na styk s dítětem), tak v posuzovaném případě přicházely v úvah i mírnější způsob odvrácení, než právě žalobcem zvolené domáhání se vydání dcery z auta poškozené na veřejné ulici. Na jednání žalobce proto nelze nahlížet jako na jednání v krajní nouzi (§ 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).

38. V neposlední řadě nelze pomíjet, že v případě krajní nouze nesmí být následek způsobený odvrácením bezpečí zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil (jde o tzv. proporcionalitu následku). V situaci, kdy se žalobce domáhá vydání dcery na ulici v době jeho cestování autem, si lze poměrně snadno představit, že pro nezletilou (v době události ve věku necelých čtyř let) bude takovýto způsob setkání s druhým rodičem spíše traumatizujícím zážitkem. To tím spíš za situace, kdy žalobce jednu z prvních věcí, které nezletilé při tomto setkání sugestivně sděluje, je opakované „*proč tě maminka nedá tátovi?*“ (srov. bod 24 výše). Takový způsob komunikace vede jen k eskalaci napětí mezi ním a poškozenou, čímž u nezletilé bude zakořeňovat pocit viny, že každé setkání rodičů skončí zlou hádkou a že se tak děje jen kvůli ní (přičemž dítě ve věku čtyř let spory rodičů nepochybně již vnímá). Následek, k němuž žalobcem zvolený způsob realizace styku směřoval, je tedy minimálně stejně závažný jako ten, který by jemu samotnému hrozil v případě, že by se s nezletilou dne 7. 3. 2019 nemohl setkat. Tedy i z hlediska proporcionality následku nelze na jednání žalobce nahlížet jako na jednání v krajní nouzi (§ 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
39. Soud dále nesouhlasí s námitkami žalobce proti vymezení skutku. Soud naopak souhlasí s hodnocením žalovaného (viz str. 4 napadeného rozhodnutí), že na zvukovém záznamu (srov. bod 24 výše) je v čase 05:14 zřetelný šramot odpovídající

situaci, kdy si žalobce lehá na kapotu vozidla (zvuk klapnutí při kontaktu těla s kapotou, šustění zimní bundy). Až teprve poté, tj. v zhruba v čase 05:23 lze zaslechnout startování motoru, což naznačuje, že poškozená začala startovat až teprve ve chvíli, kdy žalobce svým tělem již spočíval na kapotě. Z tohoto důvodu nelze považovat za věrohodné tvrzení žalobce o tom, že by do něj poškozená do něj najela ve chvíli, kdy stál k autu otočený bokem – naopak v okamžiku startování motoru již spočíval svým tělem na kapotě. Tento závěr koresponduje s další částí záznamu, kdy v čase 05:30 žalobce zakřičí „*ty jsi šílená! ty jsi šílená!*“, načež mu v 05:35 hlas v pozadí (zjevně patřící poškozené) odpovídá „*slez z toho auta*“, což naznačuje verzi, že poškozená nastartovala motor svého vozidla právě v úmyslu, aby žalobce donutila slézt z kapoty svého vozidla, a patrně i kousek popojela, jak prozrazuje v čase 05:37 žalobcem volané „*zastav! zastav!*“ následované v čase 05:42 z pozadí doléhajícím hlasem poškozené „*slez z toho auta*“. Soud proto nesouhlasí s žalobcem podanou skutkovou verzí, že by do něj poškozená najela s úmyslem mu ublížit, ale své vozidlo nastartovala právě proto, aby žalobce přiměla k tomu, aby opustil kapotu jejího vozidla a nebránil jí v odjezdu. Naproti tomu úmysl žalobce bránit poškozené v odjezdu je patrný z jeho projevu v čase 05:45 kdy rozzlobeně volá „*nikdy se ho nepustím, nikdy! Přijedou policajti. Ty neodjedeš, Jitko!*“. V této souvislosti soud nepřipouští žalobcem tvrzenou verzi, že by zvolání „*nikdy se ho nepustím!*“ mělo být chápáno jako projev strachu o jeho život a zdraví kvůli pokračování protože poškozená pokračovala v jízdě, a to z několika důvodů: Jednak tón hlasu, kterým to žalobce na záznamu pronáší, skutečně neodpovídá hlasu člověka strachujícího se o svůj život (jak je velmi dobře popsáno ve druhém odstavci na str. 5 prvostupňového rozhodnutí), ale především by bylo zcela nelogické, aby člověk strachující se o život v důsledku probíhající jízdy pronášel rozkazovacím tónem „*Ty neodjedeš, Jitko!*“, jehož forma i obsah pronesení zcela potvrzují verzi, že žalobce skutečně zamýšlel bránit svým tělem v odjezdu vozidla poškozené. Jak navíc správně poznamenal správní orgán I. stupně, na fotografiích pořízených poškozenou ukazuje rychloměr vozidla („ručička na tachometru“) nulu a objekty v pozadí jsou na všech pěti fotografiích ve stejné pozici, z čehož je patrné, že fotografie zjevně nemohly být pořizovány za jízdy, ale v situaci, kdy žalobce mohl z kapoty slézt a nechat poškozenou odjet. Soud rovněž souhlasí se závěrem správních orgánů, že výraz žalobce ležícího na kapotě (a držícího se stěračů) rozhodně nevykazuje známky zděšení či traumatu. Navíc si lze těžko představit, že by poškozená měla motivaci fotit žalobce poté, co by do něj záměrně narazila. S ohledem na uvedené soud zcela souhlasí s interpretací skutkového děje tak, jak byl vyličen v odůvodnění napadeného (zejm. na str. 4) i prvostupňového rozhodnutí (zejm. na str. 5). Soud naopak nemůže souhlasit s žalobcem, že by skutkové závěry správních orgánů byly konstruovány toliko na základě domněnek, neboť z obsahu napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že z jakých důkazů správní orgány vycházely, přičemž tyto důkazy mají oporu ve spisovém materiálu. Zvukový záznam ve spojení s fotografiemi poškozené a částmi výpovědi žalobce a poškozené tvoří zcela ucelený důkazní řetězec podávající přesvědčivý závěr o zjištěném skutkovém stavu.

40. Pokud jde o námitku, že se správní orgány nezabývaly věrohodností výpovědi poškozené, pak žalobce patrně přehlíží, že správními orgány zjištěný skutkový stav se neopírá výhradně o výpověď poškozené, nýbrž o řetězec více důkazů, jak bylo vyloženo v předchozím odstavci. Správní orgány nepřijímaly výpověď poškozené zcela bezvýhradně, neboť do popisu skutku, který kvalifikovaly jako přestupek,

nezahrnuly poškozenou uváděné „bouchání do auta“ a údajné výhrůžky žalobce, že jí „dá do držky“. Naopak, žalovaný ve svém prvním rozhodnutí ze dne 9. 10. 2019, č. j. 134043/2019/KUSK, jednoznačně správnímu orgánu I. stupně vytkl, že do výroku o vině zahrnoval též „bouchání do okének“, což byl jeden z důvodů, proč zrušil první odsuzující rozhodnutí ze dne 15. 7. 2019, č. j. 45333/DSA/19/IRSE, a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V prvostupňovém ani posléze v napadeném rozhodnutí již ve výrocih o vině tyto poškozenou uváděné skutečnosti nijak nefigurovaly. Soudu tedy není zřejmé, proč žalobce brojí proti něčemu, co zjevně bylo zhojeno již v průběhu správního řízení.

41. Vytýká-li žalobce správním orgánům, že se nezabývaly nepravdivým tvrzením poškozené, že nejdříve fotila a až pak jela, pak měl žalobce patrně na mysli část výpovědi poškozené před správním orgánem I. stupně, ve které zaznělo „[n]apadlo mě vzít telefon a manžela vyfotit. Pořádila jsem několik fotografií a pak jsem velmi malou rychlostí, abych manželovi neublížila, popojížděla“ (viz str. 5 protokolu o ústním jednání ze dne 7. 5. 2019). Soudu však není zřejmé, jak by se případná nepravdivost tohoto tvrzení měla projevit na výroku o vině, potažmo na vymezení skutku. Skutková zjištění napadeného ani prvostupňového rozhodnutí přeci nespočívají na závěru, že by poškozená vyfotila žalobce a až poté se rozjela, nýbrž na závěru, že žalobce bránil poškozené v odjezdu jejím vozidlem. Soudu rovněž není zřejmé, k čemu by z hlediska objasnění skutku měla přispět komparace fotografií pořízených poškozenou s žalobcem předkládanými snímky z googlemaps. Pokud jediným smyslem tohoto žalobního bodu bylo prokázat nevěrohodnost příslušné části výpovědi poškozené, pak soud znovu připomíná, že skutkový stav zjištěný správními orgány nevycházel pouze z výpovědi poškozené, ale z porovnání více jednotlivých důkazů, z nichž stěžejním byl zvukový záznam, naproti tomu výpověď poškozené nebyla správními orgány hodnocena jako zcela věrohodná (srov. předchozí odstavec). Žalobce se rovněž mylí, domnívá-li se, že nevěřily-li správní orgány části výpovědi poškozené o „bouchání do okýnek“ a údajným výhrůžkám o „dání do držky“, pak nemohly věřit ani zbývající části této výpovědi. Naopak není vyloučeno, aby u svědecké (potažmo účastnické) výpovědi byla jako nevěrohodná hodnocena jen určitá část. Jakkoli si nelze nevšimnout určité tendence poškozené nadhodnocovat prožité události (zde je třeba připomenout, že ze zvukového záznamu skutečně nejsou patrné zvuky „bouchání do okýnek“ či výhrůžka o „dání do držky“), tak současně nelze uvažovat, že by si poškozená událost zcela vymyslela, neboť v řadě podstatných bodů se její výpověď s obsahem zvukového záznamu i pořízených fotografií shoduje. Nutno opět připomenout, že tendence nadhodnocovat prožité události je neméně patrná i na straně žalobce (viz zejména evidentní rozpory v jeho tvrzení, kdy na jednu stranu kategoricky popírá, že by poškozenou jakkoli „blokoval“ a že právě ona do něj najela, ačkoliv na zvukovém záznamu žalobce zcela zřetelně poškozené rozkazovacím tónem oznamuje „ty neodjedeš Jitko!“).
42. Za důvodné soud neshledal ani námitky o opomenutých důkazech:
43. Docházka nezletilé v mateřské škole s inkriminovaným skutkem ze dne 7. 3. 2019 zjevně nijak nesouvisí, a tedy nebyl důvod, proč by ji správní orgány měly obstarávat z vlastní iniciativy ve smyslu § 3 správního řádu. Navíc ani žalobce v průběhu správního řízení provedení tohoto důkazu vůbec nenavrhoval. Soud nepochybně, že v řízení o přestupku žalobce jakožto obviněný samozřejmě neměl povinnost

navrhovat či předkládat důkazy na svou obhajobu, naopak mu obecně nic nebránilo navrhovat jakékoliv důkazy poprvé až v řízení před správním soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68). Navzdory tomu však nemůže správním orgánům vytýkat, že se ve svých rozhodnutích nevypořádávaly s konkrétním důkazním prostředkem, jenž s inkriminovaným skutkem a priori nesouvisel a u něhož ani obviněný (žalobce) nijak nepředestřel nutnost jeho provedení. Žalobce ostatně ani nyní v řízení před soudem neuvádí, k jaké skutečnosti týkající se předmětu napadeného rozhodnutí měl být důkaz docházkou nezletilé v mateřské škole proveden, pouze paušálně správním orgánům vytýká, že si tento důkaz neopatřily. Pokud jde o jím tvrzenou nemožnost vyzvednout si nezletilou v mateřské škole, je třeba žalobci připomenout, že předmětem řízení před správními orgány nebyla otázka vzájemné úpravy rodičovských práv mezi ním a poškozenou, neboť toto je předmětem řízení u Okresního soudu v Teplicích. Nutno připomenout, že správní orgány nijak nezpochybovaly složitost situace mezi žalobcem a poškozenou, k čemuž také bylo přihlédnuto při výměře správního trestu (napomenutí).

44. Totéž se týká důkazu listinou „Modlitba za J.“, kdy žalobce má zjevně na mysli e-mail, který dne 7. 3. 2019 zaslal pěti různým osobám (zjevně kamarádkám poškozené) a který poškozená předkládala ke svému vyjádření ve správním řízení. Obsah tohoto e-mailu sice vypovídá o komplikovanosti vztahů mezi žalobcem a poškozenou, avšak není zřejmé, jakou souvislost zde uváděné informace mají s incidentem, který se odehrál téhož dne o několik hodin dříve, vyjma toho, že se žalobce snaží adresátky e-mailu přesvědčit, že je to právě poškozená, kdo do něj narazil svým autem, a současně se snaží omlouvat svá jednání. V předmětném e-mailu není žádná relevantní souvislost se skutkovým jednáním, které bylo žalobci kladeno za vinu. Ostatně obsahu tohoto e-mailu se žalobce v průběhu správního řízení nijak nedovolával, proto není zřejmé, proč správním orgánům vytýká, že bez vysvětlení neprovedly důkaz tímto e-mailem. Argumentuje-li žalobce tím, že obsah e-mailu vypovídá o jeho zoufalství, pak je třeba znovu připomenout, že správní orgány nijak nezpochybovaly složitost situace mezi žalobcem a poškozenou, naopak k této skutečnosti velmi přihlížely při výměře trestu.
45. Pokud jde o důkaz rekonstrukcí, soud připouští, že v odvolání žalobce ze dne 21. 1. 2020 kromě velmi obecné výtky v bodě 38 o neprovedení rekonstrukce projednávaného skutku (zmiňované žalovaným ve vyjádření k žalobě) byl dále v bodě 42 tohoto odvolání vznesen výslovný požadavek, aby v zájmu aplikace zásady v pochybnostech ve prospěch byla provedena rekonstrukce celé události. Nelze tedy souhlasit s vyjádřením žalovaného, že by návrh na rekonstrukci nebyl v odvolání dostatečně uplatněn. Soud dává žalobci zčásti za pravdu, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí k tomuto důkazu explicitně nevyjádřil a předmětnou odvolací námitku výslovně nevypořádával. Jak ovšem vyložil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže orgány veřejné moci „*nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“, podobně i pozdější správních soudů dovodila, že v případech, kdy podání účastníků tvoří hustě psaný text opírající se o nejrůznější spekulativní argumenty, nemusí soudy ani správní orgány nutně volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem, ale naopak proti námitkám účastníka mohou postavit právní

názor, v jehož konkurenci uplatněné námitky jako celek neobstojí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, či ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 As 274/2019-67). Ve vztahu k nyní posuzované věci soud konstatuje, že v odůvodnění na str. 4 napadeného rozhodnutí shledává dostatečně ucelený závěr o skutkovém stavu, z něhož lze implicitně dovodit, že potřeba provádění dalších důkazů již zjevně nebyla dána. S tímto soud souhlasí, neboť důkaz zvukovým záznamem ve spojení s dalšími důkazy (fotografie poškozené, relevantní části výpovědi účastníků) představují dostatečný podklad k učinění závěru, že žalobce se snažil poškozené zamezit v odjezdu autem, a to i tak, že odjezdu bránil vlastním tělem, jímž zalehl na kapotu vozidla (srov. bod 39 výše). Za této důkazní situace by provádění rekonstrukce s užitím figuranta jedoucího na kapotě zjevně představovalo již nadbytečný důkaz.

46. Soud rovněž nesouhlasí s námitkami brojícími proti způsobu vymezení místa spáchání ve výroku o vině. Ve výroku napadeného rozhodnutí je místo spáchání vymezeno dostatečně a zcela odpovídá požadavkům dovozeným judikaturou (srov. zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73). Na str. 6 až 7 žaloby je sice namítána změna místa spáchání (viz rekapitulace bod 4 výše), nicméně argumentace týkající se tohoto údajného „přelokalizování“ navzdory svému rozsahu obsahově poměrně chudá, neboť kromě obšírného vysvětlování přesunů žalobce z jednoho bodu do druhého a způsobu jízdy vozidla poškozené zde není uváděno nic, z čeho by bylo možno relevantně usuzovat, proč by označení ulic dle výroku napadeného rozhodnutí („na křižovatce ulic Jezdecká a Studentská“ a následně „na křižovatce ulic Veslařská a Jezdecká“) nemělo odpovídat skutečnosti. Navíc, i kdyby se skutek odehrál v ulici s jiným označením (jak se zde patrně snaží žalobce zdůraznit), tak by to na kvalifikaci spáchaného přestupku nemohlo nic změnit. Zde se nejedná o přestupek na úseku dopravy, u něhož by přesná lokalizace místa měla mnohem větší význam, neboť je podstatný rozdíl, dojde-li např. ke zvýšení rychlosti v úseku s omezením či v úseku bez omezení (přičemž v jedné ulici tento omezující úsek být může a ve druhé nemusí). V tomto případě se však jedná o přestupek proti občanskému soužití, který spočívá v hrubém jednání vůči jinému, na jehož spáchání nemá nejmenší vliv, zda k inkriminovanému jednání došlo v ulici s tím či oním názvem. Ve věci přitom není pochyb, že ke skutku došlo na veřejné ulici v Mělníku, přičemž přesnější označení názvu ulice by na povaze předmětného přestupkového jednání nemohlo z hlediska viny žalobce nic změnit. Totožnost skutku by i v případě přesnějšího označení ulic zůstala zachována, neboť v daném případě zjevně nehrozila záměna s jiným skutkem, za který by žalobce mohl být samostatně uznán vinným. Z tohoto důvodu soud zamítl návrh na doplnění dokazování situačními snímky z googlemaps pro zjevnou nadbytečnost.
47. Zcela lichý je požadavek žalobce na zahájení přestupkového řízení vůči poškozené pro křivé obvinění. Řízení o přestupku je řízením z moci úřední, na jehož zahájení nemá žádná osoba veřejné subjektivní právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 - 46, či ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 5). Proto i kdyby žalobce byl se svou žalobou úspěšný a dosáhl zrušení napadeného rozhodnutí, tak soud by mohl vyslovit závazný právní názor leda ve vztahu k přestupkovému řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí. Závaznost ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. se totiž vztahuje jen a pouze k věci, o níž se jedná. Soud proto nemůže zavázat správní orgány, aby z moci úřední zahájily přestupkové

řízení proti jiné osobě (poškozené). Tímto způsobem nelze ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. aplikovat.

48. Pokud jde o námitku, že změna výroku o vině provedená žalovaným v napadeném rozhodnutí měla za následek nemožnost žalobce se odvolat, pak tento žalobní bod nebyl obsažen v žalobě, ale poprvé zazněl až u soudního jednání dne 11. 2. 2021, tedy zjevně po lhůtě pro podání žaloby. Z tohoto hlediska se jedná o nepřípustné rozšíření žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., a proto se soud tímto žalobním bodem blíže nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. Nad rámec nutného odůvodnění soud konstatuje, že kontext žaloby i obsahu žalobcových naznačuje, jakoby žalobci nešlo ani tak o vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, ale spíše o to, aby některý z orgánů veřejné moci (ať soud či správní orgán) vyslovily pochybení na straně poškozené, čímž by získal důkazní prostředek využitelný v rámci sporu o úpravě péče o nezletilou, případně v jiné části sporu souvisejícího s rozvodem manželství s poškozenou. Jakkoli soud do určité míry chápe rozhořčenost žalobce zapříčiněnou vleklým rozvodem s poškozenou, tak jím zvolenou procesní taktiku rozhodně nelze považovat za šťastně zvolenou vhodnou, naopak z hlediska budoucí úpravy poměrů vůči nezletilé dceři (v rámci nichž žalobce stejně bude muset v nezbytném rozsahu komunikovat s poškozenou, ať se mu to líbí nebo ne) je volba této taktiky spíše kontraproduktivní.
51. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl plně úspěšný, sice požadoval přiznání náhrady nákladů řízení, nicméně podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě sice žalovaný zmiňoval náklady, které by nebyly vznikly podáním žaloby, zároveň však nijak neupřesnil, jaké konkrétní náklady o sám vynaložil nad rámec své běžné úřední činnosti. Zaslání písemného vyjádření k žalobě a účast zaměstnance žalovaného na jednání u soudu v místě sídla žalovaného nelze považovat za mimořádné náklady převyšující běžnou úřední činnost. Okazoval-li žalovaný ve vyjádření k žalobě na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, či rozsudku téhož soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, tak v nich vyslovené závěry týkající se odlišnosti správního řízení a řízení před správním soudem (jež žalovaný cituje) nikterak nezakládají nárok žalovaných správních orgánů na prisouzení náhrady nákladů řízení v případě úspěchu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce